

EFRR-VII.432.1.38.2024

DECYZJA NR 98/25
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

z dnia 12 marca 2025 roku

w sprawie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej wydaniem Decyzji nr 49/24 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 listopada 2024 r. o odmowie stwierdzenia nieważności Decyzji nr 284/23 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 września 2023 r.

Na podstawie:

art. 138 § 1 pkt 1, art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 4 i art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530, z późn. zm.), art. 9 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 9 lit. „a” ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566, z późn. zm.),

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

Marszałek Województwa Świętokrzyskiego – Renata Janik

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Grzegorz Socha

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Marek Bogusławski

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Andrzej Pruś

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Anita Koniusz

EFRR-VII.432.1.38.2024

orzeka

utrzymać w mocy decyzję nr 49/24 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 listopada 2024 r. w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji nr 284/23 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 września 2023 r.

Uzasadnienie

Przedmiotem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wniesionego przez spółkę
..... ul., NIP:, REGON:, KRS:
..... (zwana dalej: „Beneficjent” lub „Strona”), reprezentowanej przez radcę
prawnego dr, radcę prawnego,,
..... ul. W., piętro .., (zwanego dalej:
„pełnomocnik Strony”), jest wydana w dniu 27 listopada 2024 r. przez *Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucję Zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020* (zwanego dalej: „Instytucja Zarządzająca” lub „Organ”) decyzja nr 49/24 (zwana dalej: „decyzja 49/24”) w sprawie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji nr 284/23 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 września 2023 r. (zwana dalej: „decyzja 284/23”).

W decyzji 49/24 zawarto pouczenie o możliwości złożenia do *Instytucji Zarządzającej* wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia lub wniesienia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargi na decyzję w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. W przewidzianym prawem terminie w dniu 7 stycznia 2025 roku (data stempla pocztowego z dnia 30.12.2024 r.) wpłynął wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 30 grudnia 2024 roku (zwany dalej: „wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy”) na decyzję 49/24. *Pełnomocnik Strony* wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy, „o uchylenie zaskarżonej Decyzji 49/24 oraz Postanowienia nr 48/24 i stwierdzenie nieważności Decyzji nr 284/23 (...) z uwagi na wystąpienie wady nieważnościowej”, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), (zwanej dalej: „k.p.a.”).

EFRR-VII.432.1.38.2024

Właściwość Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wykonującego zadania *Instytucji Zarządzającej* do rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wynika z art. 207 ust. 12 a pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530, z późn. zm.), (zwanej dalej: „u.f.p.”).

Na podstawie art. 67 ust. 1 w zw. z art. 60 pkt u.f.p. do spraw dotyczących należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich stosuje się przepisy ustawy k.p.a. i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111), (zwana dalej: „Ordynacja podatkowa”).

W związku z powyższym, na podstawie art. 127 § 3 k.p.a. przedmiotowy wniosek Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy podlega rozpoznaniu przy odpowiednim zastosowaniu przepisów k.p.a. dotyczących odwołań od decyzji.

Instytucja Zarządzająca rozpoznając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy posiada uprawnienia organu odwoławczego, o których mowa w art. 138 § 1 k.p.a., a zatem jest uprawniona do kontroli wydanej uprzednio decyzji oraz do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

W wyniku analizy materiałów zgromadzonych w sprawie *Instytucja Zarządzająca* stwierdza, że decyzja 49/24 została wydana w sposób prawidłowy i tym samym utrzymuje ją w mocy.

Instytucja Zarządzająca rozpatrując wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przeprowadziła ponowną analizę i ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz dokonała poniższych ustaleń faktycznych.

Instytucja Zarządzająca zawarła w dniu 22 maja 2018 r. z *Beneficjentem* Umowę nr RPSW..... o dofinansowanie Projektu nr RPSW.....
pn.: „.....”, (zwaną dalej: „umowa o dofinansowanie”) na kwotę dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (zwany dalej: „EFRR”) w łącznej wysokości: zł.

Instytucja Zarządzająca w dniu 12 czerwca 2018 r. wnioskiem o płatność nr RPSW.....
..... – (zwany dalej: „WOP 001”), przekazała *Beneficjentowi* płatność zaliczkową

EFRR-VII.432.1.38.2024

w kwocie: 350 000,00 zł, która została rozliczona przez *Beneficjenta* w kwocie: 297 500,00 zł, tj. 85% a pozostałe 15 %, tj. kwota: 52 500,00 zł pozostało do rozliczenia do końca realizacji projektu. Zgodnie z umową o dofinansowanie koniec realizacji projektu przypadał na dzień 31 marca 2021 r.

Następnie *Instytucja Zarządzająca* w dniu 9 grudnia 2019 r. wnioskiem o płatność nr RPSW..... – (zwany dalej: „WOP 004”), przekazała *Beneficjentowi* kolejną płatność zaliczkową w kwocie: 729 000,00 zł.

Zgodnie z umową o dofinansowanie przekazane zaliczki liczone kumulatywnie wynosiły 1 079 000,00 zł. *Beneficjent* zobowiązany był do rozliczenia 85% przekazanych transz zaliczek czyli 917 150,00 zł w trakcie trwania projektu, a pozostałe 15% czyli kwotę 161 850,00 zł mógł rozliczyć do końca realizacji projektu. W trakcie trwania projektu *Beneficjent* rozliczył jedynie kwotę 297 500,00 zł.

Beneficjent złożył do *Instytucji Zarządzającej* pismo z dnia 29 marca 2021 r. w sprawie wydłużenia terminu zakończenia realizacji projektu do dnia 30 września 2021 r.

W odpowiedzi *Instytucja Zarządzająca* pismem z dnia 21 kwietnia 2021 r. (znak: IR-V.432.29.38.2019) poinformowała *Beneficjenta*, że przeanalizuje możliwość przesunięcia terminu zakończenia realizacji projektu po spełnieniu wskazanych w piśmie warunków.

Instytucja Zarządzająca po raz kolejny poinformowała, iż *Beneficjent* nie złożył wniosku o płatność rozliczającego zaliczkę oraz, że zobligowany jest do zwrotu zaliczki wraz z odsetkami.

W związku z tym, *Beneficjent* pismem z dnia 28 kwietnia 2021 r. poinformował, że zostanie zgodnie z umową dokonany zwrot otrzymanej zaliczki, jednak ani nie złożył wniosku o płatność rozliczającego zaliczkę ani nie dokonał zwrotu zaliczki wraz z odsetkami.

W wyniku powyższego w dniu 17 czerwca 2021 r. *Instytucja Zarządzająca* wysłała do *Beneficjenta* zawiadomienie o planowanej kontroli doraźnej na miejscu realizacji projektu.

W dniu 21 czerwca 2021 r., a więc po terminie zakończenia realizacji projektu wskazanym w umowie o dofinansowanie, *Beneficjent* za pośrednictwem systemu SL2014 złożył wniosek nr RPSW..... – (zwany dalej: „WOP 006”), rozliczający zaliczkę jedynie na kwotę 346 681,91 zł, który został odesłany do *Beneficjenta* do poprawy. Trwała również kontrola doraźna na projekcie.

EFRR-VII.432.1.38.2024

Beneficjent w dniu 14 lipca 2021 r., a więc również po terminie zakończenia realizacji projektu wskazanym w umowie o dofinansowanie, dokonał na rachunek bankowy *Instytucji Zarządzającej* zwrotu środków w kwocie: 434 818,09 zł tytułem „zwrot zaliczki wniosek płatność nr RPSW..... i RPSW..... ”

Pismem z dnia 29 lipca 2021 r. (znak: IR-V.432.29.0038.2019) *Instytucja Zarządzająca* poinformowała *Beneficjenta*, że zajmie stanowisko w kwestii możliwości wydłużenia terminu zakończenia realizacji projektu dopiero po zakończeniu kontroli doraźnej, jak również po dostarczeniu przez *Beneficjenta* dokumentów umożliwiających rozliczenie wydatków ujętych w złożonym WOP 006. Jednocześnie *Instytucja Zarządzająca* ponownie wskazała, iż *Beneficjent* dotychczas nie dokonał pełnego rozliczenia środków przekazanego dofinansowania, ponieważ WOP 006 nie zawierał dokumentów potwierdzających poniesione wydatki oraz *Beneficjent* nie dokonał zwrotu zaliczki wraz z odsetkami.

Ostatecznie, *Instytucja Zarządzająca* pismem z dnia 20 lutego 2023 r. (znak: IR-V.432.29.38.2019) poinformowała, że nie wyraża zgody na wydłużenie terminu zakończenia realizacji projektu, bowiem po przeprowadzonej kontroli doraźnej, która wykazała, że *Beneficjent* nie posiadał zaplecza badawczego oraz odpowiednio wyszkolonej kadry, co uniemożliwiło realizację 4 etapu prac, *Beneficjent* nie zrealizował zakresu rzeczowego projektu oraz prac badawczych. To natomiast stanowi naruszenie zapisów umowy o dofinansowanie a to z kolei było przyczyną nałożenia korekty finansowej w wysokości 100% wydatków kwalifikowalnych projektu w wysokości 485 090,66 zł, w tym dofinansowanie 313 125,95 zł.

W piśmie z dnia 2 sierpnia 2023 r. *Instytucja Zarządzająca* na podstawie § 25 ust.

1 pkt 2 umowy o dofinansowanie poinformowała o rozwiązaniu tej umowy z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia.

Termin realizacji projektu zakończył się w dniu 31 marca 2021 r., a więc do tego dnia, zgodnie z § 5 oraz § 9 umowy o dofinansowanie, *Beneficjent* zobowiązany był rozliczyć kwotę 781 500,00 zł bądź przez złożenie wniosku rozliczającego bądź przez zwrot na rachunek bankowy *Instytucji Zarządzającej*. *Beneficjent* tego nie uczynił do dnia 31 marca 2021 r. więc zgodnie z podpisaną umową o dofinansowanie zobowiązany był do zwrotu kwoty dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia wypłaty środków do dnia zwrotu tych środków.

EFRR-VII.432.1.38.2024

Stosownie do art. 55 § 2 Ordynacji podatkowej jeżeli, dokonana przez podatnika wpłata nie pokrywa zaległości podatkowej wraz z odsetkami, wpłatę tę zalicza się proporcjonalnie na poczet kwoty zaległości oraz kwoty odsetek w stosunku, w jakim, w dniu wpłaty, pozostaje kwota zaległości podatkowej do kwoty odsetek. Na podstawie art. 62 § 1 i § 4 Ordynacji podatkowej o zaliczeniu wpłat na poczet zaległości podatkowej i odsetek rozstrzyga się w formie postanowienia (stan prawny na dzień 22 lutego 2023 r.).

Stosując ww. przepisy odpowiednio do zaległości z tytułu przypadającej do zwrotu kwoty dofinansowania, wpłaty na poczet zobowiązania *Beneficjenta*, które nie pokrywają całkowicie kwoty podlegającej zwrotowi rozlicza się stosując art. 62 § 1 i 55 § 2 Ordynacji podatkowej. Ponieważ na dzień 14 lipca 2021 r. *Beneficjent* powinien był zwrócić kwotę przekazanych przez *Instytucję Zarządzającą* zaliczek w łącznej wysokości 781 500,00 zł (52 500,00 zł plus 729 000,00 zł) obciążoną odsetkami w kwocie 106 303,00 zł (odpowiednio 12 991,00 zł plus 93 312 zł) co razem daje kwotę: 887 803,00 zł, a zwrócił jedynie kwotę 434 818,09 zł.

Wobec powyższego, w przypadku gdy kwota dokonanego zwrotu nie wystarcza na pokrycie kwoty należności, zastosowanie ma zapis art. 55 § 2 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym „jeżeli dokonana wpłata nie pokrywa kwoty zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, wpłatę tę zalicza się proporcjonalnie na poczet kwoty zaległości podatkowej oraz kwoty odsetek za zwłokę w stosunku, w jakim, w dniu wpłaty, pozostaje kwota zaległości podatkowej do kwoty odsetek za zwłokę”. Ponadto, zgodnie z art. 62 § 1 Ordynacji podatkowej jeżeli na podatniku ciąży zobowiązania podatkowe z różnych tytułów, dokonana wpłatę zalicza się na poczet podatku zgodnie ze wskazaniem podatnika, a w przypadku braku takiego wskazania - na poczet zobowiązania podatkowego o najwcześniejszym terminie płatności spośród wszystkich zobowiązań podatkowych podatnika.

Kwota dofinansowania z EFRR podlegająca procedurze odzyskiwania w ramach WOP 001 wynosiła 52 500,00 zł i sfinansowana została płatnością zaliczkową wypłaconą *Beneficjentowi* w dniu 12 czerwca 2018 r. Odsetki od tej kwoty za okres od 12 czerwca 2018 r. – do 14 lipca 2021 r. wynoszą 12 991,00 zł.

Zaległość na dzień 14 lipca 2021 r. wynosi:

$52\,500,00\text{ zł} + 12\,991,00\text{ zł} = 65\,491,00\text{ zł}$

EFRR-VII.432.1.38.2024

434 818,09 zł (kwota wpłaty *Beneficjenta*) – 65 491,00 zł = 369 327,09 zł – pozostała kwota wpłacona w dniu 14 lipca 2021 r.

Kwota dofinansowania z EFRR podlegająca procedurze odzyskiwania w ramach WOP 004 wynosiła 729 000,00 zł i sfinansowana została płatnością zaliczkową wypłaconą *Beneficjentowi* w dniu 9 grudnia 2019 r. Odsetki od tej kwoty za okres od 9 grudnia 2019 r. – do 14 lipca 2021 r. wynoszą 93 312,00 zł.

Zaległość na dzień 14 lipca 2021 r. wynosi:

$$729\,000,00\text{ zł} + 93\,312,00\text{ zł} = 822\,312,00\text{ zł}$$

Wyliczenie wskaźnika spłaty długu:

$$369\,327,09\text{ zł} : 822\,312,00\text{ zł} = 0,4491325552$$

Spłacona kwota główna w dniu 14 lipca 2021 r. wynosi:

$$0,4491325552 \times 729\,000,00\text{ zł} = 327\,417,63\text{ zł},$$

Spłacone odsetki w dniu 14 lipca 2021 r. wynoszą:

$$0,4491325552 \times 93\,312,00\text{ zł} = 41\,909,46\text{ zł}$$
$$729\,000,00\text{ zł} - 327\,417,63\text{ zł} = 401\,582,37\text{ zł}$$

Do zwrotu z WOP 004 pozostała kwota dofinansowania w wysokości 401 582,37 zł wraz z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia wypłaty środków tj. od dnia 9 grudnia 2019 r. do dnia zwrotu.

Na taką kwotę do odzyskania, tj. kwotę: 401 582,37 zł została zatwierdzona Karta oceny wniosku o płatność (WOP 004) do naboru RPSW.01.02.00-IZ.00-26-131/17 w dniu 14 lutego 2023 r.

W związku z powyższym, dnia 22 lutego 2023 r. Zarząd Województwa Świętokrzyskiego wydał Postanowienie nr 229/23 (zwane dalej: „postanowienie 229/23”) zaliczające z urzędu dokonaną przez *Beneficjenta* wpłatę z dnia 14 lipca 2021 r. w kwocie: 434 818,09 zł na poczet zwrotu dofinansowania z EFRR w wysokości 379 917,63 zł oraz na poczet należnych odsetek w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych 54 900,46 zł.

Odsetki naliczono za okresy: od dnia przekazania środków dofinansowania, tj. 12 czerwca 2018 r. i 9 grudnia 2019 r. do dnia dokonania zwrotu. Wysokość stawki odsetek stanowi: 8,00 % w stosunku rocznym, zgodnie z obwieszczeniem Ministra Finansów w sprawie stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, obniżonej stawki odsetek za zwłokę od

EFRR-VII.432.1.38.2024

zaległości podatkowych oraz podwyższonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych. Wysokość stawki odsetek jest zawsze ustalana w oparciu o aktualne obwieszczenie Ministra Finansów na dzień zwrotu środków.

Beneficjent nie odebrał postanowienia 229/23, wobec czego po dwukrotnym awizowaniu przez właściwy Urząd Pocztowy przesyłka została zwrócona do nadawcy. Mając na uwadze powyższe, zgodnie z art. 44 § 4 k.p.a. doręczenie uważa się za dokonane w dniu 14 marca 2023 r.

Następnie po przeprowadzeniu całego postępowania administracyjnego *Zarząd Województwa Świętokrzyskiego* wydał decyzję 284/23 określającą kwotę przypadającą do zwrotu w wysokości 714 708,32 zł (kwota dofinansowania wynikająca z nałożonej korekty finansowej w wysokości 313 125,95 zł plus kwota nierozliczonej zaliczki w wysokości 401 582,37 zł) termin od którego nalicza się odsetki oraz sposób zwrotu. Decyzja ta stała się ostateczna wraz z dniem 3 listopada 2023 r.

W dniu 13 sierpnia 2024 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach przekazało, zgodnie z właściwością, do *Instytucji Zarządzającej* wniosek z dnia 3 lipca 2024 r. o stwierdzenie nieważności decyzji 284/23. Wniosek ten został złożony przez *pełnomocnika Strony*.

W związku z powyższym, w oparciu o art. 61 § 4 k.p.a. *Instytucja Zarządzająca* pismem z dnia 20 sierpnia 2024 r. (znak: EFRR-VII.432.1.38.2024) zawiadomiła *Beneficjenta*, że zostało wszczęte na wniosek *Strony* postępowanie administracyjne w przedmiocie o stwierdzenie nieważności decyzji 284/23 oraz wyznaczyła *Stronie* 7 dniowy termin na wniesienie uwag oraz zapoznanie się z materiałami dotyczącymi sprawy. *Beneficjent* odebrał zawiadomienie 10 września 2024 r. i nie zapoznawał się z materiałami dotyczącymi sprawy. Następnie w dniu 10 października 2024 r. *Instytucja Zarządzająca* stosownie do postanowień art. 10 § 1 k.p.a. sporządziła zawiadomienie *Strony* o przygotowaniu materiału dowodowego do wydania decyzji w przedmiocie o stwierdzenie nieważności decyzji 284/23. *Strona* mogła zapoznać się z aktami sprawy w terminie 7 dni od daty doręczenia zawiadomienia, tj. od 31 października 2024 r. Jednocześnie *Instytucja Zarządzająca*, zgodnie z art. 36 § 1 k.p.a., zawiadomiła *Stronę*, że ze względu na konieczność doręczenia zawiadomienia oraz

EFRR-VII.432.1.38.2024

umożliwienia *Stronie* wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, sprawa będzie rozpatrzona do dnia 29 listopada 2024 r.

Beneficjent odebrał zawiadomienie w dniu 31 października 2024 r. i nie zapoznawał się z aktami sprawy.

Wobec powyższego, w dniu 27 listopada 2024 r. Zarząd Województwa Świętokrzyskiego wydał decyzję 49/24 o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji 284/23.

W dniu 10 grudnia 2024 r. na Kancelarię Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach wpłynęło pismo od *pełnomocnika Strony* informujące o zmianie siedziby *Beneficjenta*, tj. z ul., na ul., Ponadto, *pełnomocnik Strony* poinformował, że od 21 grudnia 2024 r. nastąpi również zmiana adresu do doręczeń korespondencji na:, ul., piętro ..,

W przewidzianym prawem terminie, *pełnomocnik Strony* złożył do *Instytucji Zarządzającej* wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji 49/24. *Pełnomocnik Strony* wniósł „o uchylenie zaskarżonej Decyzji 49/24 oraz Postanowienia nr 48/24 i stwierdzenie nieważności Decyzji nr 284/23 (...) z uwagi na wystąpienie wady nieważnościowej”, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Ponadto, we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy *pełnomocnik Strony* zarzucił *Instytucji Zarządzającej* naruszenie przepisów postępowania, tj.: art. 158 § 1 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. art. 55 § 2 i art. 62 § 1 Ordynacji podatkowej „poprzez odmowę stwierdzenia nieważności postanowienia Zarządu Województwa Decyzji nr 284/23 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 września 2023 r. w sytuacji gdy Zarząd Województwa Świętokrzyskiego wydając Decyzję nr 284/23 z dnia 27 września 2023 r. nie dokonał zaliczenia dokonanej przez *Beneficjenta* wpłaty na najwcześniejsze zobowiązanie wynikające z umowy o dofinansowanie zawartej z *Beneficjentem*, co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 55 § 2 i art. 62 § 1 i skutkowało błędnym określeniem kwoty do zwrotu środków w decyzji Decyzję nr 284/23 co świadczy o rażącym naruszeniu art. 207 ust. 9 pkt 1 UFP, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 KPA”.

Przed wydaniem niniejszej decyzji stosownie do postanowień art. 10 § 1 k.p.a. *Instytucja Zarządzająca* pismem znak: EFRR-VII.432.1.38 z dnia 24 stycznia 2025 r. zawiadomiła

EFRR-VII.432.1.38.2024

Stronę, że przygotowany został materiał dowodowy do wydania decyzji. Ponadto, *Instytucja Zarządzająca* powiadomiła *Stronę* o możliwości zapoznania się w siedzibie *Instytucji Zarządzającej* z aktami sprawy, w oparciu o które zostanie podjęta stosowna decyzja oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie zgodnie z art. 36 § 1 k.p.a., *Instytucja Zarządzająca* zawiadomiła, że ze względu na konieczność doręczenia niniejszego pisma oraz umożliwienia *Stronie* wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, sprawa zostanie załatwiona do dnia 21 marca 2025 r. Pismo zostało odebrane w dniu 13 lutego 2025 r. W przewidzianym zawiadomieniem terminie, Beneficjent nie zgłosił się w celu zapoznania się z dokumentami.

Celem postępowania prowadzonego na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, przeprowadzonego przez *Instytucję Zarządzającą* była ponowna analiza sprawy co do istoty. Zgodnie z art. 156 §1 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco,
- 4) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Organ administracji publicznej może stwierdzić nieważność badanej decyzji jeżeli bezspornie ustali zaistnienie jednej z przesłanek enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a.

W świetle art. 9 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.) – (zwanej dalej: „ustawa wdrożeniowa”), instytucją zarządzającą jest zarząd województwa w przypadku regionalnego programu operacyjnego.

EFRR-VII.432.1.38.2024

Ponadto, zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. „a” ustawy wdrożeniowej do zadań instytucji zarządzającej należy wydawanie decyzji o zwrocie środków przeznaczonych na realizację programów, projektów lub zadań oraz decyzji o zapłacie odsetek, o których mowa odpowiednio w art. 207 ust. 9 i art. 189 ust. 3 b u.f.p.

W świetle art. 41 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566, z późn. zm.) do zadań zarządu województwa należy w szczególności przygotowywanie projektów strategii rozwoju województwa, planu zagospodarowania przestrzennego i regionalnych programów operacyjnych oraz ich wykonywanie.

Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (art. 157 § 2 k.p.a.).

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy *pełnomocnik Strony* uznał za zasadny z uwagi na odmowę stwierdzenia nieważności postanowienia 229/23 i decyzji 284/23. Pełnomocnik Strony twierdzi jakoby *Instytucja Zarządzająca* dopuściła się rażącego naruszenia prawa przy wydaniu decyzji 284/23 oraz postanowienia 229/23 poprzez błędne ustalenia stanu faktycznego w zakresie dat wymagalności poszczególnych transz zaliczek, co miało wpływ na dokonanie rozliczenia dokonanej przez Beneficjenta wpłaty z rażącym naruszeniem art. 62 § 1 w zw. z art. 55 § 2 Ordynacji podatkowej.

Pełnomocnik Strony przywołuje treść § 4 Rozporządzenia Ministra Funduszy i Polityki Regionalnej w sprawie zaliczek w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich z dnia 21 września 2022 r. (Dz. U. z 2022 r., poz. 2055), zgodnie z którym „rozliczenie zaliczki polega na wykazaniu przez beneficjenta wydatków kwalifikowalnych we wnioskach o płatność złożonych do właściwej instytucji, w terminach i na warunkach określonych w umowie o dofinansowanie oraz zgodnie z systemem realizacji danego programu finansowanego z udziałem środków europejskich, lub na zwrocie zaliczki”.

Dodatkowo *pełnomocnik Strony* odwołuje się do zapisów § 9 umowy o dofinansowanie, w której zostały uregulowane kwestie wypłaty, rozliczenia i zwrotu zaliczki.

EFRR-VII.432.1.38.2024

Pełnomocnik Strony zgodził się z Instytucją Zarządzającą w pkt 35 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, że prawidłowo ustaliła, iż obowiązek zwrotu części zaliczki wypłaconej na podstawie WOP 001 upłynął w dniu 31 marca 2021 r. Natomiast w pkt 36 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy pełnomocnik Strony zauważył, że Instytucja Zarządzająca błędnie uznała, iż ww. data była również datą rozliczenia zaliczki wypłaconej na podstawie WOP 004 wskazując jednocześnie dzień 9 marca 2020 r. jako dzień rozliczenia zaliczki (powołując się w pkt 4 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy na wiadomość Instytucji Zarządzającej przesłaną w dniu 31 grudnia 2019 r. znak: IR-XIV.432.1.16.2019).

*Instytucja Zarządzająca nie zgadza się z takim wskazaniem pełnomocnika Strony, bowiem wiadomość została wysłana w momencie obowiązywania Aneksu nr RPSW.....
..... do umowy o dofinansowanie, natomiast w dniu 31 stycznia 2020 r. został podpisany Aneks nr RPSW..... do umowy o dofinansowanie zmieniający w § 9 termin rozliczenia zaliczki z 90 dni kalendarzowych na **365 dni** kalendarzowych (plus 14 dni zgodnie z art. 189 u.f.p. - wówczas termin rozliczenia zaliczki WOP 004 przypadałby na 21 grudnia 2020 r. - *W przypadku niezłożenia wniosku o płatność na kwotę wydatków kwalifikowalnych lub niezwrócenia niewykorzystanej części zaliczki w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 i 4a, od środków pozostałych do rozliczenia, przekazanych w ramach zaliczki, nalicza się odsetki w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczone od dnia przekazania środków do dnia złożenia wniosku o płatność lub do dnia zwrócenia niewykorzystanej części zaliczki*). Ponadto, Instytucja Zarządzająca wysuwa na pierwszy plan argument, że pełnomocnik Strony całkowicie pomija fakt, iż zwrot zaliczki został dokonany po terminie zakończenia realizacji projektu wskazanym w Aneksie nr RPSW..... do umowy o dofinansowanie, tj. 31 marca 2021 r.*

Pismami z dnia 13 stycznia 2021 r. oraz 19 lutego 2021 r. (znak IR-XIII.432.1.53.2019) zamieszczonymi w systemie SL2014 Instytucja Zarządzająca dwukrotnie przypominała, iż upłynął termin rozliczenia zaliczki i informowała Beneficjenta, iż zobowiązany był do złożenia wniosku o płatność rozliczającego zaliczkę za pomocą systemu SL 2014 w sposób określony w § 9 umowy o dofinansowanie **pod rygorem sankcji odsetkowych** oraz, że

EFRR-VII.432.1.38.2024

należy w jak najszybszym terminie złożyć ww. wniosek o płatność lub dokonać zwrotu zaliczki wraz z odsetkami. *Beneficjent* tego zaniechał i jednocześnie prowadził rozmowy w sprawie wydłużenia terminu realizacji projektu. Dopiero w czerwcu 2021 r. złożył WOP 006 a w lipcu 2021 r. dokonał zwrotu zaliczki. Jednak wszystkie te działania zaistniały po terminie realizacji projektu wskazanym w umowie o dofinansowanie.

Ponadto *pełnomocnik Strony* podnosi, że w związku z podpisaniem Aneksu nr RPSW..... termin rozliczenia zaliczki WOP 004 przypadłby na 21 grudnia 2020 r. co oznacza, „że w sytuacji nierozliczenia zaliczki w ww. terminie *beneficjent zobowiązany był do zwrotu środków z zaliczki*”. Zdaniem *pełnomocnika Strony* „nie można wymagalności zwrotu zaliczki w kwocie 85% wiązać z upływem terminu realizacji projektu. Wymagalność zwrotu środków z zaliczki należy wiązać z upływem terminu do ich zwrotu”.

Rozpatrując stanowisko przedstawione przez *Beneficjenta*, należy podkreślić, iż dopóki trwa projekt wymagalność terminów rozliczenia zaliczki jest osobna dla każdej z transz, co ma związek z konsekwencjami odsetkowymi przewidzianymi w art. 189 ust. 3 u.f.p., ale jeżeli termin zakończenia realizacji projektu upłynął, bądź została stwierdzona nieprawidłowość i nałożona korekta, wówczas wszystkie środki, jako wypłacone dofinansowanie podlegające zwrotowi, mają ten sam termin wymagalności, w tym przypadku określony wezwaniem do zwrotu (termin 14 dni od doręczenia wezwania) zgodnie z art. 207 ust. 8 u.f.p. Na etapie zwrotu środków dofinansowania kwestia czy były one wypłacone jako zaliczka, czy jako refundacja nie ma znaczenia. Termin wymagalności środków po zakończeniu realizacji projektu został dookreślony w wezwaniu do zwrotu z dnia 18 kwietnia 2023 r. (znak: IR-XIV.432.1.16.2022) na kwotę 714 708,32 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi w sposób wskazany w wezwaniu, tj. od najwcześniej przekazanych środków dofinansowania na podstawie wniosków o płatność najpierw RPSW..... potem RPSW..... oraz RPSW..... .

W dalszej części wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy *pełnomocnik Strony* w punkcie 64 wskazał, że „IZ powinna w pierwszej kolejności dokonać zaliczenia wpłaty na poczet kwoty

EFRR-VII.432.1.38.2024

85% zaliczki wypłaconej na podstawie WOP 4 (619 650,00 zł) i nie rozliczonej i nie zwróconej do dnia 9 marca 2020 r., następnie na poczet kwoty 15% zaliczki wypłaconej na podstawie WOP 1 (52 500,00 zł), nie rozliczonej i nie zwróconej do dnia 31 marca 2021 r. i na końcu na poczet kwoty 15% zaliczki wypłaconej na podstawie WOP 4 (109 350,00 zł) i nie rozliczonej i nie zwróconej do dnia 31 marca 2021 r.

Zdaniem pełnomocnika Strony Instytucja Zarządzająca rażąco naruszyła art. 55 § 2 i art. 62 § 1 Ordynacji podatkowej, ponieważ „Organ powinien pierwszej kolejności dokonać zaliczenia na poczet zobowiązania zwrotowego o najwcześniejszym terminie zwrotu”.

Argument zaprezentowany przez pełnomocnika Strony nie zasługuje na uwzględnienie bowiem pełnomocnik Strony stoi na stanowisku aby Instytucja Zarządzająca rozliczyła zwrot w taki sposób w jaki Beneficjent miał rozliczać zaliczkę. To umowa o dofinansowanie wskazuje w jaki sposób Beneficjent i w jakich terminach procentowo miał rozliczyć wypłaconą zaliczkę. W § 9 umowy o dofinansowanie został nałożony na Beneficjenta obowiązek rozliczania zaliczek, którego on nie wypełnił. W związku z powyższym doszło do powstania nieprawidłowości, nałożenia korekty i wezwania do zwrotu. W tym miejscu Instytucja Zarządzająca wskazuje, że jest zobowiązana przede wszystkim do żądania zwrotu środków zgodnie z art. 207 u.f.p. czyli obowiązku zwrotu należności wraz z odsetkami liczonymi od daty przekazania do dnia zwrotu. Żądanie pełnomocnika Strony aby dokonać rozliczenia zwrotu zgodnie z tym jak Beneficjent był zobowiązany rozliczyć zaliczki jest nieuzasadnione. Instytucja Zarządzająca przypomina, że termin realizacji projektu zakończył się w dniu 31 marca 2021 r. a więc do tego dnia Beneficjent miał rozliczyć projekt zaś częściowy zwrot nastąpił w dniu 14 lipca 2021 r. Zatem Instytucja Zarządzająca nie jest na etapie rozliczania zaliczki tylko na etapie zwrotu środków.

Zdaniem Instytucji Zarządzającej pierwsza kwota w ramach WOP 001 została w całości pokryta dokonaniem zwrotu słusznie jako pierwsza dlatego, że zobowiązanie to powstało niejako wcześniej w takim znaczeniu, że zostało powiązane z wnioskiem o najwcześniejszym terminie zapłaty, tj. przekazania środków, co znajduje swoje odzwierciedlenie w art. 207 u.f.p. w którym wskazano, że odsetki liczy się od dnia przekazania środków. Druga kwota nieprawidłowości w ramach WOP 004 została rozliczona proporcjonalnie na dzień 14 lipca 2021 r.

EFRR-VII.432.1.38.2024

Postępowanie w razie nieprawidłowego wykorzystania środków europejskich określa art. 207 u.f.p. W przypadku gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są:

- 1) wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem,
 - 2) wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184,
 - 3) pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości
- podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9 u.f.p., na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy.

W omawianej sprawie zastosowanie miał art. 207 ust.1 pkt 2 u.f.p.

Instytucja Zarządzająca nie zgadza się z punktem 73 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, bowiem w decyzji 284/23 prawidłowo i dokładnie określiła kwotę do zwrotu, nie można jej zarzucić, że zrobiła to „mniej więcej”.

Instytucja Zarządzająca nie zgadza się również z punktem 76 i 79 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jakoby: „ (...) Organ jedynie próbował oszacować kwotę do zwrotu” oraz „ (...), że na podstawie Decyzji 284 Beneficjent nie jest w stanie jednoznacznie ustalić kwoty przypadającej do zwrotu oraz terminu, od którego mają być naliczane odsetki” czy musi „domyślać się kwoty przypadającej do zwrotu (...)”.

Instytucja Zarządzająca nie zgadza się również z punktem 82 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jakoby Instytucja Zarządzająca dokonała „zaliczenia w sposób dowolny, a nie na poczet zaległości podatkowej o najwcześniejszym terminie płatności we wskazanym przez podatnika wskazuje jednoznacznie na rażące naruszenie art. 55 § 2 w zw. z art. 62 § 1 ordynacji podatkowej w związku z § 3 ust. 3 i 5 Rozporządzenia ws. zaliczek w zw. z § 9 ust. 4 i 5 umowy o dofinansowanie i powinno skutkować stwierdzeniem nieważności postanowienia nr 229/2023”.

Po przeanalizowaniu całego zebranego materiału dowodowego w sprawie Instytucja Zarządzająca wskazuje, że w decyzji 284/23 prawidłowo i precyzyjnie dookreślono kwotę do zwrotu (str. 2 decyzji 284/23) oraz termin od którego naliczane są odsetki (str. 2 oraz 3 decyzji 284/23).

EFRR-VII.432.1.38.2024

Cały przebieg postępowania administracyjnego został przeprowadzony zgodnie z zasadami k.p.a. natomiast *Beneficjent*, nie odbierał żadnych pism, zawiadomień, postanowień ani decyzji. Wszystkie pozostają w aktach sprawy a zgodnie z art. 44 § 4 k.p.a. doręczenie uważa się za dokonane po dwukrotnym awizowaniu przez właściwy Urząd Pocztowy przesyłka zostaje zwrócona do nadawcy. *Beneficjent na skutek własnej decyzji* nie brał czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym zakończonym decyzją 284/23, która stała się ostateczna wraz z dniem 3 listopada 2023 r.

Pełnomocnik Strony wskazał, że w decyzji 49/24 *Instytucja Zarządzająca* odniosła się jedynie do argumentów podniesionych „w pierwotnym wniosku o stwierdzenie nieważności. (...) *IZ* w ogóle nie odniosła się do nowych wskazanych we wniosku z dnia 24 października 2024 r. podstaw wskazujących na obarczenie Decyzji 284/23 wadą nieważnościową o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (...) Organ pominął fakt, że wniosek z dnia 21 października 2024 r. (data 24 października 2024 r.) zawierający nowe postawy do stwierdzenia nieważności decyzji nr 284/23 został złożony na ponad miesiąc przed wydaniem decyzji nr 49/24 z dnia 27 listopada 2024 r., a zatem w czasie otrzymania wniosku przez organ nie było przeszkód do przeprowadzenia postępowania obejmującego wskazane podstawy nieważnościowe ujęte w pierwotnym wniosku i wniosku z dnia 21 października 2024 r.”

W pierwszej kolejności *Instytucja Zarządzająca* podkreśla, że w przedmiotowej sprawie zostało wydane Postanowienie nr 48/24 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 4 grudnia 2024 r. o odmowie wszczęcia postępowania na wniosek *Beneficjenta* w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji 284/23, ponieważ postępowanie administracyjne w tej sprawie zostało uprzednio wszczęte na wniosek *Strony* i zostało zakończone decyzją 49/24. *Instytucja Zarządzająca* podnosi, że we wniosku z dnia 21 października 2024 r. zatytułowanego „Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 284/2023 z dnia 27 września 2023 r.” nie było informacji, że jest to dopełnienie do wniosku z dnia 3 lipca 2024 r. *Pełnomocnik Strony* powinien był wskazać, że jest to uzupełnienie do wniosku z dnia 3 lipca 2024 r. w toczącym się postępowaniu a nie składać „nowy wniosek”. *Organ* jest związany stanowiskiem *Strony* i nie mógł samodzielnie uznać, że nowy wniosek o wszczęcie postępowania jest stanowiskiem *Strony* w prowadzonym

EFRR-VII.432.1.38.2024

już przez IZ postępowaniu, co oznaczało konieczność odmowy wszczęcia nowego postępowania.

Zgodnie z poglądem wielokrotnie wyrażanym w orzecznictwie sądowo administracyjnym: „Rozstrzygając w przedmiocie nieważności decyzji, rolą organu jest zweryfikowanie, czy w postępowaniu zakończonym badaną decyzją doszło do spełnienia którejkolwiek z przesłanek wyszczególnionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. W przypadku zaistnienia którejkolwiek z wymienionych we wskazanym przepisie okoliczności, organ obowiązany jest wydać decyzję, której skutkiem jest wyeliminowanie wadliwego aktu z mocą wsteczną.” (za: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 kwietnia 2024 r. IV SA/Po 553/23, podobnie m.in. wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 sierpnia 2019 r. V SA/Wa 456/19 i wyrok WSA w Warszawie z dnia 1 lutego 2022 r. VII SA/Wa 1751/21), tożsame stanowisko zajął również NSA w wyroku z dnia 24 czerwca 2020 r. I GSK 290/20 stwierdzając: „Organ nadzoru nie jest związany zakresem żądania strony wnioskującej o wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji, o jakim mowa w art. 157 § 2 k.p.a. W zależności od wyników tego postępowania organ nadzoru jest nie tylko uprawniony, ale także obowiązany, jeżeli ustali, że decyzja jest dotknięta wadami (wadą) wymienionymi w art. 156 § 1 k.p.a., wydać jedną z decyzji, o jakich mowa w art. 158 k.p.a. - albo stwierdzającą nieważność kontrolowanej decyzji (art. 158 § 1 k.p.a.), albo stwierdzającą jej wydanie z naruszeniem prawa ze wskazaniem okoliczności, z powodu których nie stwierdził nieważności decyzji (art. 158 § 2 k.p.a.).”

Instytucja Zarządzająca rozpatrzyła wniosek z dnia 3 lipca 2024 r. i każdą z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej wyszczególnioną w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. uznając, że decyzja 284/23 nie jest dotknięta żadną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a.

Tym samym należy stwierdzić, iż zaistniała przesłanka wskazana w art. 61a § 1 k.p.a., tj. inna uzasadniona przyczyna z powodu której postępowanie nie może być wszczęte, a mianowicie tożsamość stosunku administracyjnoprawnego pomiędzy sprawą będącą już w toku, a powtórnym podaniem o wszczęcie postępowania administracyjnego. Tożsamość ta istnieje albowiem w obu sprawach występują te same podmioty w sprawie, dotyczy ona tego samego przedmiotu (stwierdzenia nieważności decyzji 284/23) i tego samego stanu prawnego, a do

EFRR-VII.432.1.38.2024

tego oba wnioski o wszczęcie postępowania zostały złożone w niezmienionym stanie faktycznym sprawy.

W ocenie *Instytucji Zarządzającej* wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją 49/24 nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem po przeprowadzeniu postępowania stwierdzono, że decyzja 284/23 nie jest dotknięta żadną z wad wymienionych w art.

156 § 1 k.p.a., w tym w szczególności powołaną przez *Beneficjenta* wadą wskazaną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., tj. że została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Zaprezentowane przez *pełnomocnika Strony* argumenty jakoby decyzja 284/23 wydana została z rażącym naruszeniem prawa nie znajdują uprawdopodobnienia bowiem zgodnie z wyrokiem WSA w Łodzi z dnia 19 marca 2024 r., II SA/Łd 1087/23: „*Rażące naruszenie prawa*” definiowane jest jako takie naruszenie przepisów prawa, które w świetle stanu prawnego nie budzi wątpliwości. Do przypadków rażącego naruszenia prawa zalicza się między innymi pogwałcenie zasad ogólnych zawartych w ustawie *Kodeks postępowania administracyjnego*, to jest: oczywiste niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad określonych w art. 6-11 k.p.a. w stopniu powodującym istotne ograniczenie uprawnień strony w postępowaniu”.

Należy podkreślić, iż w art. 67 ust. 1 u.f.p. ustawodawca nie przypadkowo posłużył się sformułowaniem „odpowiednio” przy odesłaniu do stosowania przepisów Ordynacji podatkowej. Sformułowanie to oznacza, że unormowań tych nie należy przenosić w sposób mechaniczny, bezpośredni, bez uwzględnienia specyfiki i charakteru prawnego środków publicznych, stanowiących niepodatkowe należności budżetowe. Co należy podkreślić, w Ordynacji podatkowej odsetki za zwłokę od zaległości podatkowej naliczane są od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności podatku lub terminu, w którym płatnik lub inkasent był obowiązany dokonać wpłaty podatku na rachunek organu podatkowego (art. 53 Ordynacji podatkowej), a więc data wymagalności zobowiązania jest związana właśnie z rozpoczęciem naliczania odsetek. W przypadku zwrotu dofinansowania w trybie art. 207 u.f.p. odsetki są naliczane od dnia przekazania środków *Beneficjentowi*, a więc dla naliczania odsetek znaczenie ma data wypłaty środków.

EFRR-VII.432.1.38.2024

Na podstawie art. 62 § 1 i § 4 Ordynacji podatkowej o zaliczeniu wpłat na poczet zaległości podatkowej i odsetek *Instytucja Zarządzająca* rozstrzygnęła w formie postanowienia (stan prawny na dzień 22 lutego 2023 r.):

„§ 4. W sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę oraz kosztów upomnienia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie, z zastrzeżeniem § 4a. § 4a. Postanowienie, o którym mowa w § 4, wydaje się wyłącznie na wniosek, w przypadku gdy:

- 1) wpłata w całości pokrywa kwotę główną zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub
- 2) zaliczenie wpłaty następuje w całości zgodnie z żądaniem podatnika, lub
- 3) kwota wpłaty podlegającej zaliczeniu na poczet zaległości podatkowej, odsetek za zwłokę lub kosztów upomnienia nie przekracza pięciokrotności kosztów upomnienia, lub
- 4) od wpłat dokonanych po terminie płatności nie naliczono odsetek za zwłokę zgodnie z art. 54 § 1 pkt”.

W omawianej sprawie zastosowano § 4 oraz § 4 a pkt 1 i 2, bowiem wpłata z 14 lipca 2021 r. ani nie pokryła kwoty głównej wraz z odsetkami ani zaliczenie wpłaty nie nastąpiło w całości z żądaniem podatnika, bowiem nie dotyczyło zwrotu samych zaliczek, ale zaliczek obciążonych odsetkami zgodnie z u.f.p.

W związku z powyższym argument *pełnomocnika Strony* jakoby postanowienie w sprawie zaliczenia wpłaty mogło nastąpić jedynie wyłącznie na wniosek *Beneficjenta* nie znajduje uzasadnienia w omawianej sprawie, albowiem *Beneficjent* nie dostrzega faktu, iż powołuje się na obecne brzmienie art. 62 § 4 Ordynacji podatkowej ustalone ustawą z dnia 26 maja 2023 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 września 2023 r. Poprzednie brzmienie przepisu art. 62 § 4 Ordynacji podatkowej obowiązujące w dniu wydania postanowienia 229/23 nakładało na *Organ* obowiązek wydania postanowienia.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem *pełnomocnika Strony* zaprezentowanym w pkt 56 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jakoby w aktach sprawy brakowało jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby dokonanie przez *Instytucję Zarządzającą* czynności materialno-technicznej zaliczenia wpłaty dokonanej przez *Beneficjenta*. Zarzut ten nie znajduje uwzględnienia ponieważ postanowienie 229/23 jest w aktach sprawy ponumerowane od karty nr 2496 do karty nr 2501.

EFRR-VII.432.1.38.2024

Instytucja Zarządzająca po przeprowadzeniu postępowania stwierdza, że brak jest merytorycznych podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji 284/23, tym samym na podstawie art. 158 § 1 k.p.a. odmawia stwierdzenia nieważności ww. decyzji (por. wyrok NSA z dnia 8 listopada 1995r. III SA 182/95, ONSA 1996/4/167).

W związku z czym *Instytucja Zarządzająca* po przeprowadzonym ponownym rozpatrzeniu sprawy stwierdziła, że decyzja 49/24 została wydana w sposób prawidłowy i znajdujący swoje uzasadnienie w obowiązującym stanie prawnym. W sytuacji gdy *Instytucja Zarządzająca* rozpoznając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy stwierdzi brak podstaw do jej uchylenia ma obowiązek wydać decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji, zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a.

Wobec powyższego, *Instytucja Zarządzająca* orzeka jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, wnoszona w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego.

Wpis stały od skargi wynosi 200 zł. Strona ma możliwość ubiegania się przed sądem o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

MARSZAŁEK

WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

RENATA JANIK

(dokument podpisano elektronicznie)

Otrzymuje(a):

1. Pełnomocnik: r.pr. dr,, i,
ul., piętro ..,,
2. a/a.